

bestemmelse vil dommerne i udstykningstilfælde undgå administrativt besvær med tinglyste navne. Hvis den udstykkede ejendom er ubebygget, eller der er bygninger på flere af de udstykkede parceller, skal der i forbindelse med udstykningen træffes bestemmelse om, hvilken parcel der skal bevare ejendommens navn.

Såfremt flere navngivne ejendomme sammenlægges, skal der ifølge stk. 2 i forbindelse med sammenlægningen træffes bestemmelse om, hvilket af navnene den sammenlagte ejendom skal bære.

Stk. 3 pålægger landbrugsministeriet at påse overholdelsen af bestemmelserne i stk. 1 og 2 og at underrette vedkommende tinglysningsdommer.

Til § 7.

Efter stk. 1 kan spørgsmålet om retten til brug af et navn på fast ejendom indbringes for domstolene af den, der påstår sig forurettet. Endvidere kan landbrugsministeriet indbringe spørgsmålet.

I stk. 2 foreslås de omhandlede sager henlagt til underretterne. I tilfælde, hvor ændring eller opgivelse af navnet på en landejendom måtte blive tinglyst uden fornøden tilladelse fra landbrugsministeriet i henhold til § 5, antages det, at land-

brugsministeriet på samme måde som nu, jfr. f. eks. Østre Landsrets kendelse af 12. april 1950 (U. f. R. 1950 pag. 817), vil kunne kære tinglysningsingen til landsretten.

Lovforslaget indeholder ingen straffebestemmelser, idet der i retsplejelovens § 499 er hjemmel til at ikende bøder, såfremt en person ikke efterkommer en dom, hvorefter det er ham forbudt at benytte et navn på en fast ejendom. En sådan dom mod navnekrænkelse vil det med støtte i forslagens bestemmelser i givet fald være muligt for en forurettet at opnå.

Til § 8.

Heri fastsættes, at det i København og Frederiksberg skal være vedkommende borgmester, der administrerer forslagens bestemmelser og dermed træder i stedet for landbrugsministeriet med hensyn til de spørgsmål, der i loven er henlagt til dette som matrikelmyndighed.

Til § 9.

Det foreslås i stk. 1, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, samt i stk. 2, at plakaten af 1821 ophæves.